

A young woman with vibrant red, wavy hair is lying on her back on a lush green lawn. She is looking directly at the camera with a soft, serene expression. Her right hand is resting gently on the grass near her head. Several pink rose petals are scattered around her hand and in the background. She is wearing a light-colored dress with a subtle floral pattern. The overall mood is peaceful and romantic.

Mária
Hamzová

ZLOMENÝ KVET

MOTÝL

Copyright © Mária Hamzová 2010

Design © Motýľ design 2010

Cover photo © Isifa 2010

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010

ISBN: 978-80-89482-17-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Mária Hamzová

Zlomený kvet

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

*Venujem Jakubovi, Josefovi a Márii. Ďakujem za to, že sú.
Som s nimi šťastná.*

1.

- Vždy som hovoril, že si čarodejnica.

Diana sa šťastne zasmiala.

- Prečo? - spytovala sa, aj keď odpoveď poznala. Toľkokrát jej to povedal!

- Nikdy by som si nepomyslel, že raz budem nejakú ženu milovať tak ako práve teba!

Pozrel do jej prenikavých fialkovo modrých očí. V bielej tvári nádherne žiarili. Do čela jej padla neposlušná kučera červenkastých vlasov. Odhrnul ju nabok. Tie zelenkasté šaty jej veľmi pristali. Pobožkal ju na ústa. Pery mala jemné, ešte chutili po ovoci, ktoré nedávno dojedla.

Na stenu kabínky zaklopali tenké hánky.

- Tak čo, pani, aké sú vám šaty?

Odtrhla sa od Alberta a obaja sa potichu zasmiali.

- Ktovie, koľkí manželia lezú do kabínok s manželkami?

- Tak čo?

- Kúpim ich, veľmi ti pristanú. Si v nich taká... na zjedenie, - uškrnul sa dvojzmyselne. Ešte raz skĺzol pohľadom po jej prsiach a štíhlom drieku a odhrnul záves kabínky.

Zaplatili a ruka v ruke vyšli do jasného dňa. Prechádzali pešou zónou, oslepoval ich jas slnečných lúčov, ktoré sa odrážali od vysokej veže bieleho kostola. Diana zastala a pozrela na Alberta.

- Môžem? Na minútku.

- Čo...

Diana kývla hlavou smerom ku kostolu. - Aspoň na chvíľku.

Albert zavzdychal. - Dobre.

Diana sa stratila za drevenými dverami chrámu. Vrátila sa k nemu s rozžiarenou tvárou. Pobožkala ho na líce a chytila za ruku.

- Spokojná?

- Vieš, že áno.

- Aj tvoj Boh? - spýtal sa a s úsmevom na ňu pozrel.

- Nie je to len môj Boh.

- Viem, viem, je to Boh všetkých ľudí. Na také veci neverím, to dobre vieš.

- Viem a je to veľká škoda. Kto stratil Boha, získal veľa, ale oveľa menej, než stratil. To povedala...

- Dobre, dobre, - netrpezlivo ju prerušil, - určite to povedala nejaká svätica. Ale pre mňa je to prázdne ako vzduch.

- Viem, - povedala ticho Diana a sklonila hlavu. Vedela, že debata na túto tému je zbytočná. Už sa o tom presvedčila.

- Diana, - chytil ju za rameno Albert a otočil k sebe, - zase si smutná. Prečo to musíme stále rozoberať? Nie som veriaci a ani nikdy nebudem. Podľa mňa sú to hlúposti, ktorými farári ohlupujú ľudí, aby nimi manipulovali. Ale tvoju vieru sa snažím aspoň rešpektovať. Neprekáža mi, že chodíš občas do kostola, ani že sa modlíš. Ale to je všetko.

Zdvihla k nemu nádherné fialkovo modré oči.

- Stará mama mi hovorievala, aby som sa modlila za dobrého manžela.

- Naozaj?

- Modlila som sa a nevedela som, že sa vlastne modlím za teba.

Spokojne sa usmial. - No vidíš...

- Niekde som čítala, že jeden partner v manželstve posväcuje svojou vierou a životom toho druhého...

- Dobre, dobre, nechajme to, ideme ešte do potravín?

- Chýba nám niečo do kuchyne?

- Urobíme si romantickú večeru. Veľmi romantickú večeru. Dobre?

Bol to ďalší z množstva krásnych večerov. Popíjali víno a hľadeli si s láskou do očí. A potom zamierili do spálne.

Albert jej hladil čelo, prechádzal po hustých vlnitých vlasoch, ktoré jej zahaľovali osí driek a končili pri pevných bielych stehnách. A ona sa mu oddávala s celou svojou láskou a vášňou, pretože ho veľmi milovala...

Lenivo otvorila jedno oko, potom druhé a slastne sa pretiahla. Slnko sa predieralo pomedzi žalúzie a na paplone vytváralo žiarivé pásy. Sadla si a pohodila bohatou záplavou vlasov. Rukami si po nich prešla. Dnes bude mať znova robotu, kým si ich rozčeše, len zriedka si ich nezapletie na noc. Lenže včera po takom náruživom milovaní s Albertom na to ani nepomyslela. Okrem toho, asi by jej to ani nedovolil. Mal rád, keď ich mala rozpustené, keď ležali voľne na vankúši ako závoj. Prehodila si ich cez plece. Albert ešte sladko odľukoval chrptom otočený k nej. Odsunula paplón a vstala. Len tak nahá prešla k oknu a nenápadne vykukla von. Bolo takmer desať hodín a znova teplý slnečný deň. Hodila krátky pohľad na Alberta. Miloval leňošenie v posteli. Dnes mal voľno, no ona sa musela ponáhľať. Nesmela zmeškať do práce, mala poobednú. Siahla po plášti, aby sa obliekla.

- Ešte sa neobliekaj, - zastavil ju tichý hlas. Albert už sedel na posteli a prižmúrenými očami pozoroval jej dokonalé alabastrové telo zahalené v plášti červenkastých vlasov. Nesmierne sa kochal týmto pohľadom, nevedel sa ho nasýtiť.

- Idem sa osprchovať, nemôžem prísť neskoro.

- Pod' ešte ku mne... - vystrel k nej ruku.

Usmiala sa. - Naozaj prídem neskoro, kvôli tebe.

- Neboj sa, na niektoré veci veľa času netreba...

- Albert... - podišla k nemu a podala mu ruku. Priložil si ju k perám a pritiahol si manželku k sebe. Jej vlasy ho spolu zahľadeli.

- Práca počká.

- Albert... vieš dobre, aká je vrchná sestra prísna. Ak budem meškať, mohli by ma vyhodiť.

- Vrchná musí mať predsa pochopenie aj pre mňa, - prešiel jej dlaňou po pevnom stehne.

- Neviem, má čosi pred dôchodkom, asi by veľa pochopenia pre teba a pre mňa nemala. V dnešnej dobe je kandidátok na moje miesto dosť.

- Ale nie takých pekných.

- Nepreháňaj, - pomaly sa mu vymaňovala z náručia.

- Je to pravda. Si krásna žena, - znova ju objal okolo štíhleho pásu.

Brnkla mu po nose. - Krása nie je dôležitá, je relatívna a veľmi ľahko pominuteľná.

- Pre mňa si najkrajšia žena na svete.

Dala mu na nos bozk a uvoľnila sa z objatia. - To je potom iná reč. Toto rada počuje každá manželka. Osprchujem sa a pripravím niečo na raňajky.

- Môžem ísť s tebou?

- Kam?

- Predsa do sprchy, - lišiacky sa zasmial.

- Nie.

- Prečo?

- To by som do práce určite zmeškala.

Ruka v ruke prechádzali mestom. Pozrela na hodinky.

- Zájdem na kávu? Mám ešte čas.

- Dobre. Ja potom pôjdem do roboty zistiť čo a ako. Či tá ob-
jednávká platí a či bude robota.

- Dúfam, že ťa nezavolajú na týždňovku.

- Budem ti chýbať? - spokojne sa spýtal.

- To áno, - vzdychla. - Veľmi by si mi chýbal.

Objal ju a na rušnej ulici jej dal vášnivý bozk. - Neboj sa, nie som taký hlupák, aby som ťa tu nechal samu.

- Diana? Diana, si to ty?

Oboch zo zasnenia vyrušil veselý mužský hlas. Albert sa zamračil, na čo sa Diana otočila. Zahľadela sa do mužskej tváre. Najprv ju nespoznávala, pokúšala sa zaloviť v pamäti. Konečne sa jej tvár rozjasnila.

- Martin! - spoznala spolužiaka zo základnej školy.

- Ahoj, ako sa máš?

- Dobre.

- Roky som ťa nevidel, - podával jej ruku a tvár mu žiarila. Diana videla, ako sa Albert mračí, preto rýchlo Martina predstavila.

- To je môj spolužiak zo základnej školy.

Martin narýchlo podal Albertovi ruku a znova upriamil pohľad na Dianu.

- Stále rozkvitáš do krásy. Ale veď ty si bola najkrajšie dieťa na škole už vtedy. Kde pracuješ?

- Tu v nemocnici ako zdravotná sestra.

- No jasné, mohol som si to myslieť, vždy si mala vo vrecku leukoplast a všetkým si nám lepila kolená, keď sme si na futbale ublížili. Môžete byť na svoju ženu pyšný, - hodil Martin na Alberta krátky pohľad, - nielenže je veľmi krásna, ale dala mi do života aj dobrú lekciu. Doteraz som na to nezabudol, - Martinovi sa ústa nezastavili a Albert sa neprestával mračiť.

- Prišiel som k nim do triedy ako dieťa z veľkého mesta, ktorý dokázal neskutočne drzo bonzovať a žalovať. Na každého, kto si robil domácu úlohu v škole. Veľa spolužiakov dostalo kvôli mne poznámku. Raz sa to však pritrafilo mne. Nenapísal som si úlohu z matematiky. Vtedy mi nikto nedal úlohu odpísať. Jediná Diana sa nado mnou zľutovala. Dala mi odpísať a sľúbila, že to nikomu neprezradí. Bolo to pre mňa ponaučenie, nikdy viac som nežaloval. Vďaka vašej Diane, ktorá vždy mala pre každého veľké srdce.

- Prepáčte, ale už budeme musieť ísť, - vzal Albert Dianu za ruku a ťahal ju nabok. Bolo jej to veľmi nepríjemné.

- Nehnevaj sa, Martin, ale skutočne sa ponáhľame, - ospravedlňujúco sa naňho pozrela a podala mu ruku. Martin bol vždy

utáraný a vedela, že rozhovor po rokoch by tak skoro neukončil. A jej manžel by zúril ešte viac.

- To nič, veď aj ja už idem, - usmial sa Martin a zovrel bývalej spolužiacke ruku.

- To si nemohol byť aspoň trochu slušnejší a trpezlivejší? - hnevala sa Diana, keď prešli pár krokov ďalej. Prechádzali okolo kaviarne, kde si plánovali dať kávu, ale už úplne stratila chuť. Ani ju nepripomenula.

- Hovoril samé kraviny, - namrzene precedil cez zuby Albert.

- Spomínal na naše detstvo, dlho sme sa nevideli.

- Iba na teba čumel.

- Nečumel, rada by som sa s ním pozhovárala, - podvedome zrýchlila krok, akoby chcela byť čím skôr v nemocnici.

- Páčilo sa ti, ako na teba vyvažoval oči, čo?

Zastala a šokovane na neho pozrela. - Čože? Ako to hovoríš?! Nevyvažoval na mňa oči. Tešil sa, že ma vidí. A ja som sa tešila tiež!

- Ale že si stále krajšia, to spomenúť nezabudol!

- Iné si nepočul, čo? Albert, hnevá ma, keď sa takto správaš! Žiarliš ako malý!

- Vieš dobre, že žiarlim, lebo ťa mám rád. Pamätaj, nikto ťa nebude mať tak rád ako ja.

Zlá nálada ju neopúšťala, ani keď boli pred vchodom na jej oddelenie. Albert si Dianu otočil k sebe a hlbavo jej pozrel do očí.

- Poznáš ma, Diana, nemám rád, keď ťa niekto takto očumuje.

Pokrútila hlavou. - Hovorili sme o tom toľkokrát! Nechápem, prečo si to vôbec všimaš. Sám hovoríš, že chlapi sa za ženami otáčajú a je jedno, či je pekná alebo nie.

- Viem, ale nepáčil sa mi.

- Bol to jednoducho len môj spolužiak. Potešil sa, že ma vidí, to je všetko!

- A hneď cível na teba!

- A kam sa mal pozeráť? Na teba? - vzdychla. - Albert...

- Diana, vieš, že ťa milujem, keby to tak nebolo, bolo by mi jedno, kto na teba pozerá.

- A ty by si mal vedieť, že aj ja milujem teba. Veľmi, preveľmi. Bolo to tak, je a bude. Veľmi ťa ľúbim, Albert. Nechcem, aby si si všímal nejaké pohľady a domýšľal si ktovie čo. A zbytočne.

Zovrel ju v náruči. - Ja viem, viem... no tak sa už na mňa nehnevaj, vieš, aký som, občas sa správam ako hlupák.

Namrzenosť ju pomaly opúšťala. Veľmi Alberta milovala, bol to jediný muž jej života, no občas sa správal ako... tak, ako nechcela, aby sa správal.

Na rozlúčku ho pobožkala a pozrela mu do očí. - Chod', a myslili na to, že milujem iba teba, len teba, rozumieš?

Rýchlo sa prezliekla. S tou rozlúčkou to trochu pretiahli. Mohli si radšej posediť pri káve. Lenže to by nemohli stretnúť Martina...

- Diana, pod', - súrila ju kolegyňa Milka. Ponáhľala sa domov a potrebovala jej odovzdať službu.

- Idem, idem, - posledný pohľad do zrkadla a už aj stála vedľa Milky v ambulancii pred tabuľou s pacientmi.

- Pán Horský ide zajtra na operáciu, žľčník, premedikácia je v karte, ešte nedostal nič, pán Dobrý dnes preložený z JIS-ky, ešte mu doteká infúzia, o chvíľu ju, prosím ťa, pozri, Ihlička sa má lepšie, zajtra budú stehy ex a ide domov, pani Fúriková znova u nás, na pozorovaní, táto mladá slečna je tu nová, prsník...

Práce na chirurgickom oddelení, kde pracovala ako sestra, bolo viac než dosť. Neustále chodenie z izby do izby, podávanie liekov, injekcií proti bolesti, kontroly krvného tlaku, cukru v krvi, večera, príprava pacientov na operácie ďalšieho dňa, upratovanie postelí... bolo takmer osem hodín, keď sa konečne zastavila. Unavene klesla do širokého bieleho kresla.

- Aj ty máš toho dosť, čo? - prihovorila sa jej kolegyňa Vierka.

- Hej, - usmiala sa Diana a znova rezko vyskočila. Mala svoju prácu rada a ak sa cítila unavená, tak skutočne len na chvíľku. Zašla do sesterskej izby a vzala si kabelku. Mala by zavolať

Albertovi. Znova a znova sa prehŕňala vo veciach. Vzdychla si. Bola si istá, že mobil vkladala do kabelky. No, možno sa jej to iba zdalo. Keď odchádzali z domu, mali frmol, lebo Albertovi sa z postele nechcelo, a keď odtiaľ konečne vyliezol a šiel sa sprchovať, zatiahol tam aj ju. Pri pomyslení na opakované sprchovanie sa jej ústa rozťahli do úsmevu a znova prehádzala obsah kabelky. Mobil tam skutočne nebol. Nestalo sa prvýkrát, čo ju Albert tak rozptyľoval, že si zabudla vziať základné veci. Najčastejšie mobil. Keby si ho len zabúdala, ale dva dokonca stratila úplne. Bolo to zvláštne, doslova zmizli z povrchu zemského. Tento sa hádam doma nájde. Bol by tretí, ktorý stratila. A Albert by sa skutočne už mohol hnevať. Zips na kabelke zavŕchal. Hádam jej manžel nezabudne na to, že ju má čakať pred nemocnicou. Určite nie, nezabudne, ešte sa to nestalo. Ešte nikdy nešla z práce domov v noci sama. Dokonca aj keď bol chorý a mal teplotu, nezabudol po ňu prísť. Zasnene sa oprela o drevenú skriňu. Lásku si predstavovala presne takto. Vášnivú, nespútanú, divokú a oddanú.

Vyrušila ju Žofka, ktorá do miestnosti vrazila ako tajfún a náhlivo sa začala prezliekať. Diana na ňu prekvapene pozrela. – Ty si už tu? Nemáš tu byť až o desiatej?

– Musela som vypadnúť z domu. Bohuš zase vyvádza. Deti som dala k mame a jemu som povedala, že mám predĺženie služby, – odpovedala jej kolegyňa cez plece, kým si natáhovala sesterskú blúzu.

– Oklamala si ho? – prekvapila sa Diana.

Žofka prevrátila očami. – Neoklamala. Len som si prispôsobila pravdu. Niekedy sa sama seba pýtam, dokedy to vydržím.

Diana to nechápala. Ona nevedela klamať a už vôbec by neoklamala muža, za ktorého sa dobrovoľne vydala, s ktorým plánovala mať deti a ktorého milovala. Vrátila sa na oddelenie.

– Vieš, že už je tu Žofka? – spýtala sa Vierky.

– Videla som ju, – zdvihla Vierka hlavu od papierov. – Ja tú ženu obdivujem. Toho chlapa by mala udať a jednoducho od

neho odísť. Vieš, že pred týždňom ich zase vyhnal z domu? Takmer spali na schodoch.

Diana vedela o Žofkiných problémoch v manželstve a vždy, keď o nich počula, nemohla veriť, že toto sa deje medzi dvoma dospelými ľuďmi, ktorí sa mali do smrti milovať.

- Spali vonku? Na schodoch?

- Vyhodil ich len v pyžamách, po polnoci, keď sa vrátil z krčmy. Začalo pršať, tak sa odhodlala zazvoniť u susedov. Hrozné, ponižujúce...

- Nechápem, ako sa mohla vydať za takého muža? Ako je možné, že nevidela, aký je alkoholik a zlý človek?

Vierka položila pero vedľa veľkého zošita a pozrela na Dianu.

- Diana, nie každý má také ideálne manželstvo ako ty. Buď rada, že tvoj Albert je taký, aký je. Málo žien má také šťastie ako ty.

- Vraj Bohuša oklamala, keď šla do práce.

Vierka mykla plecami. - A čo mala povedať, aby jej dal pokoj? Aspoň tu v práci si oddýchne. Chudera Žofka, mala mať viac rozumu, keď si ho brala.

- Určite sa pred svadbou dobre nepoznali.

- Alebo bola taká zaslepená láskou, že jeho chyby jednoducho nevidela. Alebo sa zmenil. Začal piť a hotovo. Podľa mňa to čoskoro vzdá a rozvedie sa s ním. Aj keď viem, že finančne by na tom nemusela byť najlepšie. Ona je len sestra a on celkom dobre zarobí. Bude musieť vysúdiť dobré výživné...

- Podľa mňa by sa veľa žien vyhlo zbytočným problémom, keby svojho manžela pred svadbou dobre poznali.

- Myslíš, že svojho muža poznáš dobre? - zaškúlila na ňu Vierka.

- Poznám ho dobre, - sebaisto odpovedala Diana a v sekunde si zrátala Albertove dobré aj zlé vlastnosti. Bola presvedčená, že ho pozná lepšie, ako sa pozná on sám. Nikto nie je ideálny, mal aj zopár nie vždy pekných vlastností, no vedela, že sa s nimi zmieri.

- No, aby si raz nebola prekvapená.

- Alberta poznám veľmi dobre, je to úžasný človek, - trvala na svojom pokojne Diana.

- Veď hovorím, že máš šťastie, - pokrútila ústami Vierka.

Do ambulancie vošiel mladý lekár a sťahoval si z čela prepotennú čiapku. Krátke vlasy mu trčali na všetky strany. Unavene sa hodil do kresla.

- Hotovo? - spýtala sa ho Vierka.

- Konečne, - vydýchol si muž, - dúfam, že už bude do rána pokoj, - s úsmevom pozrel na Dianu, - Dianka, prosím vás, urobíte mi kávu?

- Samozrejme, pán doktor, - odpovedala Diana a už aj brala do rúk malú varnú kanvicu. Doktorovo skúmané oko ju bedlivo pozorovalo. Vtom sa ozvalo zapípanie z izby deväť. Diana pozrela na tabuľu pacientov a vypla signalizáciu. - Asi pánovi Burkovičovi dotiekla infúзка... - a doktor hľadel na jej vzdalujúci sa chrbát. Vierka vzala kanvicu a zaliala kávu.

- Nech sa páči, pán doktor, - podávala mu šálku s horúcou kávou.

- Veľmi som dúfal, že mi ju podá Dianka, - žmurkol na ňu nezbedne a poďakoval. Žartovne mu pohrozila.

- Pán doktor... akosi veľmi pokukujete po Diane. Pozoóór, čo by na to povedala vaša manželka?

Lekár zavzdychal. - Musí si zvyknúť. Mne sa totiž páčia všetky ženy.

- Tichšie, pán doktor, - zvodne zavlnila Vierka bokmi, - nech vás nik nepočuje. Ešte by sme si mysleli, že tá vaša obrúčka na prste je len krycí manéver. A manželka ani manželkou nie je! Lebo lekári s obrúčkou sú vraj príťažlivejší.

- To, že sa hovorí medzi sestrami? - zvedavo sa naklonil lekár k Vierke a chystal sa s ňou pustiť do debaty.

Pánovi Burkovičovi skutočne dotiekla infúzia. Len čo zbadal Dianu, tvár sa mu rozžiarila.

- Sestrička, som veľmi rád, že ste prišli práve vy. Celý čas vyčkávam, kedy sa objavíte vo dverách.

- Ale, pán Burkovič!
- Keď sa objavíte vo dverách, akoby tam stál anjel, - zasnene sa na ňu usmieval.
- Nepreháňajte.
- Asi som sa do vás zamiloval.

Patrik Burkovič bol osemnásťročný muž. Prekonal neprijemnú a ťažkú autonehodu, potrhalo mu pečeň a črevá, takmer zomrel. Bol na oddelení už dlho a dalo sa povedať, že sa stal miláčikom oddelenia. Chlapčenská tvár, milý úsmev a množstvo dobrej nálady, ktoré zo seba dokázal súkať... Získal si všetkých, od lekárov, cez sestry až po celý pomocný personál. Bol ako malé slnko, čo rozjasňuje deň. Stále sa smial, len čo vkročila do izby, už rozprával vtip. Aj Diana sa usmievala. Pre lichôtky, ktoré jej venoval. Vedela, že tak hovorí všetkým sestrám, ktoré sa o neho starali. Prelepila mu predlaktie po vpichu a napravila vankúš.

- Nemali by ste toľko rozprávať, ale oddychovať. Ešte nie ste zdravý.

- Akoby som bol. Cítim sa výborne, - neprestával na nej visieť očami. Skontrolovala ostatných pacientov na izbe a ticho za sebou zatvorila dvere.

Albert ju naozaj po práci čakal pri vrátnici. Aj v tme videla jeho rozžiarenú a pre ňu takú milovanú tvár. Vletela mu do náručia. - Albert!

- Ahoj, - pobožkal ju.

V objatí prechádzali mestom. Bola teplá letná noc, na cestu im svietil mesiac, nebo bolo rozžiarené hviezdami. Pri každom tmavom kúte zastali a vášnivo sa bozkávali. Ledva sa dočkali, kým za sebou zatvorila dvere bytu. Znova ich čakala noc plná lásky. Ani jeden z nich nemyslel na udalosti minulého dňa, každý sa sústreďil na nadchádzajúce hodiny plné vášne a milovania...

2.

O tri dni sa dozvedela, že Patrik Burkovič po nečakaných komplikáciách zomrel.

Vošla do jeho izby a vo dverách šokovane zastala. Posteľ, kde ležal Patrik, bola prázdna. Až hrozivo chladno bol na nej poskladaný paplón prichystaný pre ďalšieho pacienta. Ihneď sa vrátila do ambulancie.

- Vierka, kde je Patrik? Patrik Burkovič, prepustili ho domov? Alebo ho preložili?

- Patrik? Ty nevieš?

- Čo by som mala vedieť?

- Skomplikoval sa. Bol dušný, padal do bezvedomia, asi embolka alebo čo. Viezli ho na ARO, no... - Vierka smutne pokrčila plecami.

- A?

- Zomrel, - dokončila Vierka.

- Zomrel?!

- Veru tak, chudák...

- Ako... veď bol predsa stabilizovaný, hovorili, že sa z toho dostane!!

- Stalo sa...

Diana neveriacky klesla na najbližšiu stoličku a v očiach sa jej objavili slzy. - Patrik zomrel?!

Vierka si k nej sadla a objala ju okolo pliec.

- No tak, Diana, hlavu hore. Viem, že ti prirástol k srdcu, aj nám všetkým, bol to taký smeľko. Je tragédia, čo sa stalo. Robili, čo mohli, no nezachránili ho. No tak... - šúchala ju po pleci, - nerobíš tu predsa prvý deň.

Patrikova smrť ju skutočne zdrvila. Bol len o niečo mladší ako ona...

Umývala pacientov, vymieňala bielizeň, zbierala teplomery a rozdávala tabletky, no myslou bola stále pri Patrikovi. Posteľ po ňom bola stále neskutočne prázdna a biely vankúš s paplónom priam kričal nedávnou smrťou. Každá smrť, o ktorej sa dozvedela, ju zbolela, aj táto sa jej zdala krutá a zbytočná. Nemohla sa vôbec sústrediť na prácu. V očiach mala slzy a mala čo robiť, aby si to nik nevšimol.

O pol jednej, keď pacienti doobedovali a ona mala chvíľu čas, posadila sa na chodbe k oknu a zahľadela sa von. Znova myslela na Patrika. Na jeho úsmev, rozžiarené oči, na jeho mladosť a nádej...

Do ambulancie nakukol ošetrovateľ Gabo. S mladou okrúhlou tvárou, nafúkanými ramennými svalmi.

- Makáme, makáme, kočice?

- Makáme, ako vždy, - otočila sa Vierka k nemu a ďalej sa venovala chystaniu infúznej liečby.

- Dianka tu nie je?

- Nie, je kdesi na izbách.

Sadol si do bieleho kresla.

- Čo je s ňou? Chodí ako bez duše. Akoby sa jej chcelo plakať.

- Vieš, že zomrel Patrik Burkovič?

- Viem, bol som vtedy tu.

- Trochu nás to vzalo. Bol taký milý, veselý, plný života... a naraz ho niet, - vzdychla sestra a vstrekla do infúznej fľaše ďalší liek.

- A to ju tak vzalo? Veď je normálne, že sa niekedy niečo skomplikuje a nasleduje smrť. Treba si na to zvyknúť, ak tu človek chce pracovať.

- Škoda ho... ale čo už. Úbohá jeho rodina, verili, že sa to dobre skončí.

Gabo sa zamyslel. Premýšľal nad Dianou, ako chodí po oddelení so smutnými očami. - Správa sa, akoby bola do neho zaľúbená, - skúmavo pozrel na Vierku vyčkávajúc odpoveď.

- Nie, len asi nie je na takéto veci zvyknutá.

- A ty si?

Prudko sa k nemu otočila.

- Mňa sa jeho smrť tiež dotkla. Ale každý sme iný a každý to prežíva inak. Okrem toho, robím tu o čosi dlhšie ako Diana a videla som už kadečo.

Gabo sa zamyslene pozrel do okna. Vysadol na parapet a nohy si položil na stoličku.

- Vyzerala tak zvláštne... akoby plakala.

- To sme skoro všetci.

Diana začula za sebou šuchot. Obzrela sa a zbadala Gabriela. Usmial sa a sadol si k nej.

- Čo sa deje, Diana?

- Patrik Burkovič zomrel. Vedel si o tom?

- Počul som.

- Ja som sa to dnes dozvedela.

- Tak veľmi ťa to vzalo?

- Ani neviem prečo. Asi som si naňho zvykla. Bol taká veselá kopa, ťažko pomyslieť... Naozaj... mal žiť. Bol mladý, život mal pred sebou, úbohý chlapec... je to naozaj hrozné, - Diana pokrútila hlavou a znova mala oči plné slz. Gabo pozoroval jej tvár, nešťastný výraz a bezmocnosť v očiach. Zreničky jej tak zvláštne žiarili... chytil ju za chvejúcu sa ruku, no ona si ju pomaly vytiahla. V duchu nespokojne zamručal. Nechcel, aby to urobila, chcel, aby jej jemnú ruku mohol zviazať dlho, veľmi dlho, aby sa mohol pozeráť do jej krásnych očí, do jej tváre... no vedel, dúfať je márne. Zatiaľ pre neho nemala pohľad. Zatiaľ nie. Časom určite bude mať. Je mladý, celkom k svetu, škoda, že si ho ešte poriadne nevšimla. No je tu naozaj veľmi krátko.

Pozorovala Alberta, ako sa prezlieka a obúva si botasky.

- Kedy sa vrátiš?

- O tri-štyri hodiny som späť, - pozrel na ňu a pobozkal ju, - neboj, nebudem dlho. Zápas sa skončí a letím domov.

- Vieš, že nie som rada sama doma.

Objal ju. Spokojnosť sa mu rozlievala po celom tele. - Prepáč, ale vieš, že toto sú pre mužov dôležité udalosti.

- Hm...

- Uvar zatiaľ niečo dobré.

Dvere sa zabuchli a Diana osamela. Prešla po tichom byte, pohľadom aj rukami pohládzala kvety, ktoré boli bohato porozkladané po celom byte. Mala kvety veľmi rada, robili jej spoločnosť, keď bola sama. Vždy bola smutná, keď Albert niekam odchádzal. Tie jeho športové zápasy... Nikdy ich nesledoval doma, vždy u nejakého známeho, najčastejšie u Ondreja. Bol to jeho najbližší priateľ. Ona ho poznala takmer tak dlho ako Alberta, predstavil ich krátko po zoznámení, no aj tak ju málokedy k nemu brával. A nikdy, ak sledovali športový zápas. Nemala by jej taká vec prekážať... no naozaj nerada ostávala sama.

Ondrej otvoril dvere s pivom v ruke.

- Zase len ty?

- Čakal si ešte niekoho iného?

- Diana je doma sama? Alebo robí?

- Ostala doma. Netvárila sa síce nadšene... ale keď ženy sú také.

- Prečo ju sem niekedy nevezmeš?

- A čo by tu robila? Futbal ju nebaví.

- Aspoň by jej ušiel čas. Porozprávala by sa so Zitkou...

- Len moju ženu nechaj na pokoji.

- Čo som také povedal?

- Nič, - škaredo na priateľa zagánil Albert a vzal si od neho plechovku piva. Na stole sa ocitli lupienky a konečne zahučal televízor.

Vzala misu uparených zemiakov a pustila sa do lúpania. Uvarí francúzske zemiaky. Zapla rádio. Práve hovorili o rakovine prostaty. O pár minút to musela vypnúť. Z hrozných štatistík

rakoviny ju chytala depresia a znova jej napadol Patrik. Konečne myšlienky na neho zatlačila kamsi dozadu, no bolo to tu znova. So slzami v očiach dopiekla zemiaky. Práve ich vyberala z rúry, keď zaštrkotal v zámke kľúč.

- Hm, aká vôňa... teším sa, hneď mi nalož! - volal na ňu Albert od dverí, kým sa vyzúval. Pobožkal ju, zacítila z neho pivo. - Ako si sa mala?

- Fajn, - snažila sa odpovedať ľahko. Ako sa mohla mať sama pri varení, kým on s vyloženými nohami pozeral s kamarátom futbal? Nepovedala to nahlas, vedela, že jej vydráždená odpoveď, hoc aj v duchu, je následkom depresie. Nechcela, aby si niečo Albert všimol.

- Čo ti je? - spýtal sa jej, keď prežúval francúzske zemiaky.

- Ále... nič.

- Čosi sa deje, si akoby duchom neprítomná, - skúmavo jej pozeral do tváre.

Vzdychla si. - Zomrel nám pacient.

- A? - prežúval ďalej, - v nemocnici sa to predsa stáva, nie?

- Veď hej, ale... krátko predtým som sa s ním zhovárala, bola som pri ňom, naprávala vankúše... bol taký mladý.

- Koľko mal rokov?

- Osemnásť.

- Pre teba primladý, aby si toľko nad ním premýšľala, nie?

Zamračene na neho pozrela. - Ako môžeš tak hovoriť?

- Nikdy si predsa nad pacientmi nepremýšľala.

Diana sa zamyslela, potom pokračovala v jedení. Vzala si kyslú uhorku a pozrela na Alberta.

- Premýšľala, možno som o tom toľko nehovorila, možno si ma ty nepočúval.

Albert jej nežne chytil ruku s uhorkou. - No tak, hádam sa nejdeme hádať. Nechcem, aby si bola smutná, nechcem, aby si premýšľala nad smutnými vecami. Veď dnes bol predsa taký pekný deň...

Ich milovanie v noci bolo znova nádherné.

3.

- Tak prídeš?

- Budem sa snažiť...

- Hovoriš to váhavo, Diana. Určite príď, vieš, koľko námahy ma stálo dať všetky dokopy? Nikto dnes nemá čas, každý čosi robí a plánuje... Ako sme sa to dohodli? Že sa stretneme každý rok! A vždy stretnutie zorganizuje iná. Doteraz sa nič nedialo, akoby sme na seba zabudli!

- No... musím sa pozrieť, či nemám službu, - opatrne a ticho na obranu povedala Diana.

- Tak si ju, dofrasa, vymeň!

Iveta mala pravdu. Ešte ako absolventky školy sa štyri najlepšie kamarátky dohodli, že sa budú stretávať každý rok. A povedia si, ako žijú. Ako im beží život, čo majú nové... doteraz sa im stretnúť nepodarilo. Škoda, určite by si mali čo povedať.

- Ja... pokúsim sa, - povedala rezignovane. Tak ich túžila vidieť!

- Fajn, zavolám ešte Jane a Danke.

Položila telefón a vzdychla si. Jej problém nebola služba, ale Albert! Čo na to povie, keď bude chcieť ísť s priateľkami po rokoch do podniku? Na dámsku jazdu? Bola z toho celé dva dni nervózna, kým sa odhodlávala mu to povedať, no musela sa o to pokúsiť. Veľmi rada by tam šla.

Večer mu to povedala. Najprv na ňu pozeral, akoby si od neho pýtala povolenie na cestu na Mesiac.

- Kam chceš ísť?

- Ešte neviem, miesto presne nemáme dohodnuté, ale asi o dva týždne, - hovorila, kým umývala riad a snažila sa mať čo najľahší hlas. Veď čo je na tom, že si s priateľkami vyjde večer posediť?